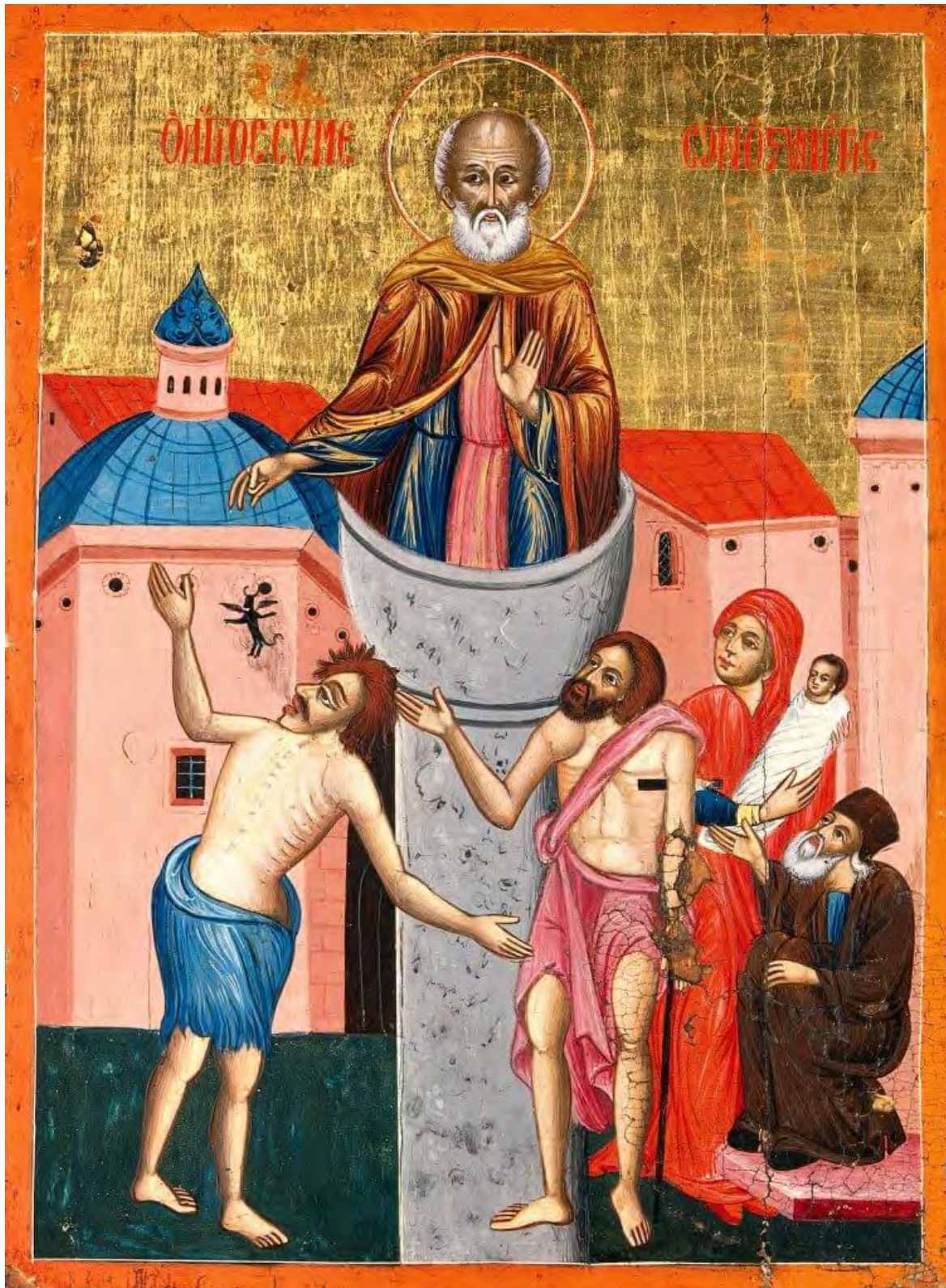

Szilasi Katalin

OSZLOPOS SIMEON

2019-09-16 | VERS

Látom, hogy terít fűvet, virágot
alátok a rét.
Kócos falombok hajolnak árnyékokot
adva a fejetek fölé.
Az áldásnak hitt eső
a megtisztulás, az élet is lehetne.
De ti befogjátok az égi madarakat
könnyű lepkehálóval,
mintha játék lenne az egész.
Pedig gyilkos vizeitekből
búzló haltetemek buknak elő,
szemükre merevedve
az ártatlan áldozatok kíváncsisága:
miért?
Az irányt vesztett vadak riadtan
téblábolnak a pöfögő autók közt
a flaszteron,
mert erdők helyett csonka
fatuskók őrzik
a sikoltó körfűrész nyomát.

De egy nap majd hatalmas szárnyat
bont a madárijesztő,
és vijjogni kezd,
a gyáva oroslán körmöt-fogat
köszörül,
s a jámbor bádogember szeme
vörösen izzik, és forog,
mikor egy-kettő-egy
felétek lépdel.

Ti meg nyíva menekültök majd
oszlopom köré,
de már távol leszek akkor,
fenn, húsz méter magasban.

kép | wellcomecollection.org